

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ดนตรีเป็นวิชาการแขนงหนึ่งที่มีสาระเฉพาะของตัวเอง แม้ว่าบางครั้งจะมีการจัดดนตรีรวมไว้ในศิลปะก็ตาม ดังเช่นหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานที่บรรจุให้ดนตรีกับศิลปะอยู่ในกลุ่มสาระเดียวกัน แต่เนื้อแท้จริงของดนตรีมีความแตกต่างจากศิลปะอย่างเห็นได้ชัด ศิลปะเป็นเรื่องของการรับรู้ทางด้านสายตาหรือทัศนศิลป์ ส่วนดนตรีเป็นเรื่องของการรับรู้ทางการฟัง คือ โสตศิลป์ และศิลปะการแสดง (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2540, หน้า 1) ดนตรีเป็นมรดกอันล้ำค่าทางวัฒนธรรมของคนในชาติ แสดงความเป็นอารยธรรม ความก้าวหน้าทางศิลปวัฒนธรรม ความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการ เป็นเสมือนหนึ่งภาษาสากลที่สื่อความหมายความเข้าใจ การรับรู้ก่อให้เกิดความคิด และจินตนาการอันกว้างไกล เป็นภาษานานาชาติที่สามารถสร้างความเข้าใจอันดีต่อกันของมนุษย์ทั่วโลก ดนตรีเป็นเครื่องหมายชิ้นหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์อันแสดงถึงความสำคัญของชาติที่ทุก ๆ คนควรจะหวงแหนเอาไว้ ดนตรีสามารถกระตุ้นให้มนุษย์เกิดอารมณ์ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เศร้า โศก หวานซึ้ง ตึกคัก (อรวรรณ บรรจงศิลป์, 2538, หน้า 4)

ด้วยความสำคัญนี้ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่งบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 20 สิงหาคม พ.ศ. 2542 เป็นผลทำให้รัฐบาลได้จัดทำแผนการศึกษาแห่งชาติ เป็นแผนยุทธศาสตร์ระยะยาว 15 ปี (พ.ศ. 2545–2559) มีการนำสาระของการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ และนโยบายของรัฐบาลสู่การปฏิบัติ โดยมีเจตนารมณ์เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข คนดีคือ คนที่ดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพ คนเก่งคือคนที่มีความสามารถด้านใดด้านหนึ่งหรือรอบด้าน หรือความสามารถพิเศษเฉพาะทาง เช่น ภาษา ศิลปะ ดนตรี กีฬา มีความสุขคือเป็นคนมีสุขภาพดีทั้งกายและใจ โดยรัฐบาลมีบทบาทในการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ ส่งเสริมการจัดการศึกษาทุกระดับสำหรับบุคคลที่มีความสามารถพิเศษด้านต่าง ๆ ได้แก่ ภาษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ศิลปะ ดนตรี และกีฬา ด้วยรูปแบบที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้นและพัฒนาหลักสูตรแกนกลางให้ตอบสนองมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติของแต่ละระดับการศึกษา รวมทั้งกำหนดให้มีสาระการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมการเรียนรู้ การเปลี่ยนแปลงทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในยุคโลกาภิวัตน์กับเทคโนโลยีสารสนเทศในยุคสังคมสื่อสารที่สร้างความสามารถ และทักษะในการใช้ภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ เพื่อการสื่อสารในระดับสากล

เพื่อการศึกษาและการเรียนรู้ที่จำเป็นกับเทคโนโลยีใหม่ ให้สามารถก้าวทันวิทยาการที่เกิดขึ้นในภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วโลก รวมทั้งสาระความรู้ด้านศิลปะ ดนตรี และกีฬา เพื่อพัฒนาอย่างสมดุลรอบด้าน และในส่วนของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีบทบาทในการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพ และได้มาตรฐานตามที่หลักสูตรกำหนด โดยใช้รูปแบบและวิธีการที่หลากหลายเพื่อเป็นทางเลือกของผู้เรียนที่มีความต้องการ และความจำเป็นในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน จัดการศึกษาที่มีความยืดหยุ่นให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เลือกเรียนในสิ่งที่สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัด ความสามารถแสวงหาความรู้ และฝึกการปฏิบัติในสภาพที่เป็นจริง พัฒนาหลักสูตรให้มีสาระในส่วนที่เกี่ยวข้องกับศาสนา สภาพชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ โดยดำเนินการวิจัยทางด้านศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาของไทยให้มีคุณค่า มีความเป็นเอกลักษณ์ ทำหน้าที่เป็นแหล่งเรียนรู้ในชุมชนที่สอดคล้องกับสภาพของสังคมไทย จัดการเรียนการสอนด้านศิลปะ และวัฒนธรรมในรูปแบบที่หลากหลาย (พนม พงษ์ไพบูลย์, 2546, หน้า 274-320)

จากแผนการศึกษาแห่งชาตินี้ ได้นำไปสู่การจัดทำหลักสูตรแกนกลาง และในส่วนของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กรมวิชาการ, 2545ก, หน้า 5-18) กำหนดโครงสร้างของหลักสูตรออกเป็น 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ คือ (1) ภาษาไทย (2) คณิตศาสตร์ (3) วิทยาศาสตร์ (4) สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม (5) สุขศึกษาและพลศึกษา (6) ศิลปะ (7) การงานอาชีพและเทคโนโลยี และ (8) ภาษาต่างประเทศ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะประกอบด้วย ทัศนศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์ ซึ่งเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเป็นมนุษย์ และศักยภาพพื้นฐานในการคิดและการทำงาน ส่งผลให้ผู้เรียนเรียนวิชาอื่น ๆ ได้ดีตามไปด้วย ดังนั้นวิชาดนตรี ซึ่งเป็นสาระย่อยหนึ่งของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ จึงเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความเป็นมนุษย์ และศักยภาพพื้นฐานในการคิดและการทำงาน โดยที่โรงเรียนทุกโรงเรียนต้องจัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียน (กรมวิชาการ, 2545ข, หน้า 1-2) ให้สามารถบรรลุผลตามเจตนารมณ์ของหลักสูตรที่ต้องการให้มีการส่งเสริมการพัฒนาผู้เรียนทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง และแสดงออกในเชิงสร้างสรรค์ ยกระดับคุณภาพชีวิตของมนุษย์ โดยส่วนตน และส่งผลต่อการยกระดับคุณภาพชีวิตของสังคมโดยรวม คือผู้เรียนจะมีสภาพจิตใจที่งดงาม มีสุนทรียภาพ และวิชาดนตรีตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ยังได้กำหนดวิสัยทัศน์ ปรัชญาและแนวคิดของสาระดนตรีว่า (กรมวิชาการ, 2545ค, หน้า 4-9) “เด็กไทยต้องได้เรียนได้เล่น ได้รู้ และรักดนตรี” โดยกำหนดขอบข่ายของดนตรี 3 ส่วน คือดนตรีไทย ดนตรีสากล และดนตรีพื้นบ้าน ตามขอบข่ายของดนตรีทั้งสามส่วนที่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดนั้น ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ดนตรีควรจะมีการศึกษาเรียนรู้ในสิ่งที่ใกล้ตัวนักเรียนก่อน นั่นก็คือดนตรีพื้นบ้าน ทั้งนี้เพราะนักเรียนจะสามารถเรียนรู้ดนตรีได้รวดเร็ว

เนื่องจากนักเรียนมีการเรียนรู้ดนตรีจากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น นักเรียนสามารถเรียนรู้เพิ่มเติมได้จากภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือร่วมบรรเลงดนตรีกับนักดนตรีพื้นบ้านได้ ทำให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อดนตรีพื้นบ้านที่เป็นวัฒนธรรมพื้นบ้านแขนงหนึ่ง อันสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกรักใคร่ นิสัยใจคอ ค่านิยมต่าง ๆ ของคนไทยในแต่ละท้องถิ่น ซึ่งบ่งบอกถึงแนวทางการดำเนินชีวิต และเป็นมรดกทางปัญญาอันเป็นรากฐานของอารยธรรมดั้งเดิม ดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ ก็คือดนตรีพื้นบ้านของคนพื้นเมืองในภาคเหนือ ที่ถือได้ว่าเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของคนล้านนา ที่ได้สืบทอดกันมาแต่โบราณ นอกจากนี้การปลูกฝังด้านศิลปวัฒนธรรมให้กับนักเรียนก็ควรปลูกฝังตั้งแต่ออยู่ในโรงเรียน ดังนั้นโรงเรียนจึงมีบทบาทสำคัญมากที่จะสืบทอดวัฒนธรรมทางด้านดนตรีให้กับเยาวชน การสอนดนตรีพื้นเมืองในโรงเรียนจึงมีความจำเป็น และเป็นหน้าที่ของโรงเรียนโดยตรงที่จะต้องสอนดนตรีพื้นเมืองให้กับนักเรียน ซึ่งนอกจากนักเรียนจะเรียนรู้ดนตรีพื้นเมืองในโรงเรียนแล้ว นักเรียนยังสามารถเรียนรู้วิชาดนตรีเพิ่มเติมจากภูมิปัญญาท้องถิ่นได้อีกด้วย เป็นการส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างโรงเรียนกับชุมชน โดยมีนักเรียนที่เรียนดนตรีเป็นสื่อกลาง และเป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเองอีกด้วย ไพฑูรย์ สินดารัตน์ (2524, หน้า 20-27) กล่าวว่า จากอดีตถึงปัจจุบัน โรงเรียนเป็นสถาบันที่ได้รับการคาดหวังจากสังคมในการพัฒนาความรู้ และแนวปฏิบัติในสังคมแก่เยาวชน และหน้าที่ที่สำคัญอีกด้านหนึ่งของโรงเรียนก็คือ การรักษาและถ่ายทอดวัฒนธรรม อันได้แก่ ความเชื่อ ประเพณี ค่านิยม แบบแผน กิจกรรมต่าง ๆ จากคนรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง การนำเอาดนตรีพื้นเมืองมาสอนในโรงเรียนก็เป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมจากคนรุ่นหนึ่งมาสู่คนอีกรุ่นหนึ่งเช่นกัน จากแนวคิดนี้จึงได้มีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ในหมวดที่ 6 มาตราที่ 47 (พนม พงษ์ไพบูลย์, 2546, หน้า 120) ให้มีการประกันคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ โดยที่มาตรฐานของการศึกษาขั้นพื้นฐานมี 18 มาตรฐาน กิจกรรมดนตรีและการส่งเสริมความเป็นไทย ให้เห็นคุณค่าของความเป็นไทย เป็นกิจกรรมหนึ่งที่บรรจุอยู่ในมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานด้านผู้เรียนไว้ 2 มาตรฐาน คือ มาตรฐานที่ 1 ตัวบ่งชี้ที่ 1.6 ได้กำหนดให้ผู้เรียนต้องมีความภูมิใจในความเป็นไทย เห็นคุณค่าภูมิปัญญาไทย นิยมไทย และดำรงไว้ซึ่งความเป็นไทย และในมาตรฐานที่ 8 ตัวบ่งชี้ที่ 8.2 กล่าวว่า ผู้เรียนชื่นชมร่วมกิจกรรม และมีผลงานด้านดนตรี/นาฏศิลป์ (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา, 255, หน้า 11-12)

จากความสำคัญของดนตรีที่ได้กำหนดไว้ในหลักสูตร ถือเป็นอีกข้อหนึ่งที่จะต้องมีการประเมินผลการเรียนรู้ หากผู้เรียนไม่ผ่านการประเมินผลในวิชาดนตรี นั้นหมายความว่า ผู้เรียนไม่ผ่านมาตรฐานการเรียนรู้ และสถานศึกษาไม่ผ่านมาตรฐานการศึกษา จึงถือได้ว่าดนตรีเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งที่จะต้องมีการจัดการเรียนรู้ ให้กับผู้เรียนตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการศึกษา และ

สำคัญยิ่ง จะเป็นตัวชี้วัดว่ากิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นนั้นประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงไร และคุณภาพเช่นไรที่ต้องปรับปรุง จะช่วยให้ นักเรียน ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบว่า นักเรียน และโรงเรียนมีคุณภาพตามมาตรฐานที่ยอมรับได้หรือไม่

ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาดนตรี ได้สอนเนื้อหาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนด คือ ดนตรีสากล ดนตรีไทย และดนตรีพื้นเมือง ได้พบว่าปัญหาด้านการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี คือ (1) เวลาเรียนที่หลักสูตรกำหนดไว้ไม่เพียงพอที่นักเรียนจะเล่นดนตรีให้เป็นได้ (2) เนื้อหาที่ต้องเรียน มีมาก และไกลตัวนักเรียนมาก เช่น ดนตรีไทย และ (3) ความยากจนของเด็กนักเรียนที่ไม่อาจหาซื้อ เครื่องดนตรีที่มีราคาแพงได้ จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยได้หาแนวทางแก้ไขด้วยการบูรณาการเนื้อหา ทั้งสามส่วนเข้าด้วยกัน โดยใช้ดนตรีพื้นเมืองซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวนักเรียนเป็นตัวหลัก ให้นักเรียน เรียนโน้ตสากลจากดนตรีพื้นเมือง และเรียนเพลงไทยโดยใช้เครื่องดนตรีพื้นเมืองบรรเลง เป็นผลทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ดนตรีได้ครบทั้งสามส่วน อีกทั้งยังสามารถแก้ไขปัญหาการขาดแคลน เครื่องดนตรีของนักเรียนด้วยการให้นักเรียนใช้เครื่องดนตรีพื้นเมืองที่หาง่าย และราคาถูก แต่ยังมี ปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ปัญหาทางด้านการวัด และประเมินผลวิชาดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ ซึ่งเป็นวิชาที่เน้นการปฏิบัติ เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผล ยังขาดการนำเอาองค์ประกอบของวิชา ดนตรีมาใช้ในการวัดอย่างครบถ้วนทำให้วัดได้ไม่ครอบคลุมในองค์ประกอบที่เป็นลักษณะเฉพาะ ของดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ เครื่องมือที่ใช้ในปัจจุบันไม่ได้ผ่านกระบวนการสร้าง ตรวจสอบให้ได้ คุณภาพ และจากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดผลงานภาคปฏิบัติ ยังไม่พบ งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจใน การสร้างแบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ โดยเลือกสร้างแบบวัดทักษะการเล่นสะล้อ ก่อน เพราะสะล้อ เป็นเครื่องดนตรีที่นักเรียนนิยมเล่นกันมาก หาง่าย และราคาถูก อีกทั้งสะล้อเป็น เครื่องดนตรีที่ไม่มีเครื่องหมายในการวางตำแหน่งนิ้ว ผู้เล่นจึงต้องใช้ความสามารถ ในการเล่นสูง โดยผู้เล่นจะต้องมีประสาทสัมผัสทางการได้ยินเสียงดี จึงจะสามารถแยกระดับเสียงได้ ด้วยเหตุนี้ สะล้อจึงเป็นเครื่องดนตรีที่มีองค์ประกอบทางดนตรีครบถ้วนมากกว่าเครื่องดนตรีชนิดอื่น เหมาะที่จะ ทำการศึกษาเพื่อให้ได้แบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ (สะล้อ) ที่มีคุณภาพและ ได้มาตรฐาน สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการประเมินต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. สร้างแบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ (สะล้อ) สำหรับนักเรียนช่วงชั้น

2. หากคุณภาพของแบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ (สะล้อ) สำหรับนักเรียน ช่วงชั้นที่ 2-4 ที่สร้างขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากร คือ นักเรียนช่วงชั้นที่ 2-4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จากโรงเรียน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 1 ที่ทำการสอนดนตรีพื้นเมือง จำนวน 12 โรงเรียน ประกอบด้วย โรงเรียนในอำเภอแม่ทา 5 โรงเรียน คือ โรงเรียนทาชุมเงินวิทยาคาร โรงเรียน บ้านศรีป่าน โรงเรียนบ้านเหมืองลึก โรงเรียนบ้านป่าเลา และโรงเรียนบ้านแพะยั้งค้อยแซ่ โรงเรียนในอำเภอเมือง 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนวัดประตูป่า โรงเรียนสวนบุญโญปถัมภ์ และ โรงเรียนบ้านแป้นวิทยาคม โรงเรียนในอำเภอป่าซาง 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนบ้านป่าตาล โรงเรียน บ้านหนองเจ๊ก และโรงเรียนป่าซาง โรงเรียนในอำเภอบ้านธิจำนวน 1 โรง คือ โรงเรียนวัดป่าตาล

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาสาระที่นำมาสร้างเป็นแบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ (สะล้อ) สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2-4 พิจารณาตามสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (ดนตรี) เฉพาะความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียนในส่วนของดนตรีพื้นเมือง (สะล้อ) ในช่วงชั้นที่ 2-4 พิจารณาตามองค์ประกอบด้านเสียง (Tone) จังหวะ (Element of Time) ทำนอง (Melody) สีสันของเสียง (Tone Color)

นิยามศัพท์เฉพาะ

แบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ หมายถึง เครื่องมือวัดความสามารถ ในการบรรเลงสะล้อใน 4 องค์ประกอบ คือ เสียง (Tone) จังหวะ (Element of Time) ทำนอง (Melody) และสีสันของเสียง (Tone Color)

คุณภาพของเครื่องมือ หมายถึง คุณภาพของแบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ (สะล้อ) ในด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเที่ยงตรงเชิงสภาพ ความเที่ยงตรงเชิงจำแนก และ ความเชื่อมั่น โดยที่

ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หมายถึง ความสามารถในการวัดตามองค์ประกอบทางดนตรีได้ตรงตามเนื้อหาในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 และมีรายการประเมินครอบคลุมองค์ประกอบทางดนตรี

ความเที่ยงตรงเชิงสภาพ หมายถึง ความสามารถในการวัดทักษะการเล่นดนตรีได้ตรงตามความเป็นจริงที่ต้องการวัดจากนักเรียนมากที่สุด ของแบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ (สะล้อ)

ความเที่ยงตรงเชิงจำแนก หมายถึง ความสามารถบอกความแตกต่างระหว่างนักเรียนที่เล่นสะล้อเก่ง และไม่เก่ง ของแบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ (สะล้อ)

ความเชื่อมั่น หมายถึง ความคงที่ในการวัดของแบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ (สะล้อ)

คู่มือการใช้แบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ (สะล้อ) สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2-4 หมายถึง คำอธิบายจุดประสงค์ ลักษณะของแบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ (สะล้อ) การดำเนินการเก็บข้อมูล การนำแบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ (สะล้อ) ไปใช้ คุณภาพของแบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ (สะล้อ) การแปลความหมายของคะแนน เกณฑ์และการอธิบายพฤติกรรม/คุณลักษณะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ (สะล้อ)

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ประโยชน์ดังนี้

1. ได้แบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ (สะล้อ) ที่สามารถประเมินทักษะการเล่นสะล้อของผู้เรียนในช่วงชั้นที่ 2-4
2. แบบวัดทักษะการเล่นดนตรีพื้นเมืองภาคเหนือ (สะล้อ) ที่สร้างขึ้นในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์สำหรับครูผู้สอนใช้เป็นแนวทางในการประเมินผู้เรียนต่อไป
3. เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าการสร้างเครื่องมือวัดทักษะการเล่นดนตรีชนิดอื่นต่อไป